

[Arne Bjerregaard]

fra tabuetterne – at vi stemmer ikke for indkomspolitik, fordi den fremlagte løser vore problemer, men fordi det er et stykke hen ad vejen. Det er vort håb, at regeringen vil erkende, at det kun er et lille stykke, og det håber jeg finansministeren vil bekræfte på et alle andet tidspunkt. Vi håber også, at regeringen, hvis vi skal videre frem ad den vej, som regeringen så spagfærdigt begynder på på den positive side, vil erkende, at seriøse forhandlinger alene skaber mulighederne for, at man kan komme videre ad denne vej.

Ib Christensen (DR):

Ansvar for den helhedsløsning, der nu gennemføres, er først og fremmest regeringens. Det var den, der leverede udspillet, og det er dens vilje og til tider mangel på vilje til at forhandle, der har været afgørende. Men gennem deres stemmeafgivning har samtlige folketingets partier i større eller mindre grad øvet indflydelse på pakkens sammensætning, og det gælder også de partier, der i lutter obstruktionsvilje har stemt imod det, de egentlig er tilhængere af.

Retsforbundet værdsætter, at der er kommet skiftende flertal til udtryk, men regeringen kunne have benyttet metoden med større konsekvens. Så kunne den f. eks. have grebet ganske anderledes kraftigt ind mod jordspekulationen i stedet for den forkrampede 1-årige statsgrundskyld på landbrugsjord, som måske bliver resultatet.

Helhedsløsningens utilstrækkelighed i forhold til landets alvorlige økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer gør langt mere dybtgående løsninger nødvendige. Retsforbundet finder, at en drastisk ændring af valutapolitikken med brud med EFs økonomiske unionsplaner er nødvendig. Vi skal ikke lade EF bestemme, hvad der er godt for Danmark, vi skal heller ikke sættes under Den internationale Valutafonds administration, og vi må derfor selv disciplinere vor skatte- og udgiftspolitik, så vi ikke fortsat skal finansiere et offentligt overforbrug gennem låntagning.

Retsforbundet har konsekvent stemt imod hele den tvangsindkomspolitiske del af helhedsløsningen, og det vil vi også gøre ved tredjebehandlingen her i dag. Vi fordømmer denne politik som statsformynderisk, ansvarsforflygtigende og komplet forfejlet. En

mere behersket indkomst- og omkostningsudvikling får vi kun ved at føre en økonomisk politik, befolkningen kan have tillid til, og ved at give folk ansvaret for deres egne anliggender.

Retsforbundet befinder sig i en skarp opposition til regeringens og folketingsflertallets EF-politik, tvangsindkomspolitik, skatte- og udgiftspolitik. Dette til trods har vi i de forløbne uger på konstruktiv vis bidraget til gennemførelse af en række af regeringens skatteforslag, vel at mærke sådanne, der indebærer tilløb til en skattereform. I resten af denne folketingssamling og i det kommende år vil vi fortsat bidrage til, at folketinget kan fungere, samtidig med at vi over for offentligheden rejser debat om fundamentale ændringer i Danmarks markedspolitik, om økonomiske strukturreformer og om en retfærdig social fordeling.

Valget den 23. oktober blev udskreget som en sejr for de fire gamle partier, nu vendte befolkningen tilbage til de fire gamle partier i denne landets trængselstid. Hvad har de forløbne uger siden valget så vist? Ja, de har vist, at regeringen i to omgange er faret frem med en helhedsløsning, og begge gange har den været ultimativ i sine krav over for folketingets øvrige partier. De forløbne uger har vist, at venstre og det konservative folkeparti er totalt blokeret og fastlåst og bragt i en situation, hvor de stemmer mod noget, de er tilhængere af, af lutter obstruktionsvilje. Dette er en elendig form for parlamentarisme, som ikke er to gamle partier værdig. De har opført sig og opfører sig i disse dage mere uansvarligt end fremskridtspartiet, der trods alt stemmer for det, der ud fra dette partis filosofi er fremskridt, og imod det, der er tilbageskridt. Venstre og konservative har altså distanceret fremskridtspartiet højreom – hvis man kan tale om det på den måde – i uansvarlighed.

De ansvarlige partier i dette folketing har været de små partier, det har været SF, det har været det radikale venstre, det har været centrum-demokraterne, det har været kristeligt folkeparti, og det har været retsforbundet. Disse partier har accepteret de skiftende flertals metode, som åbner mulighed for, at partierne bevarer deres identitet, samtidig med at de deltager i konstruktivt arbejde dér, hvor de kan være med til at danne et flertal, og på samme måde stemmer imod dér, hvor